

μεγαλοπρεπή εκείνη αίθουσα, όπου και οι ευγενέστεροι θεωρούσαν τιμή τους να την υπηρετήσουν, όπου και η όμορφότερες κυρίες προσπαθούσαν να μιμηθούν τη γλυκειά της φωνή και τους χαριτωμένους τρόπους της. "Αν έχυναν χθές ένα μονάχα δάκρυ τα μάτια της, μύριοι πολεμιστάι ήσαν έτοιμοι, με γυναίκα τὰ ξίφη, να την υπερασπισθούν, και να χύσουν γι' αυτήν, τὸ αίμα τους. Μά τώρα ; Τι είναι αυτή και τί έγιναν εκείνοι ; Μπορεί πειά ή Παρισίνα να προσταζή, ή εκείνοι να την υπακούσουν ;

Και ὁ Ὀδγος ; Ὁ Ὀδγος θά έκλαιγε γι' αυτήν, ἄν ὄλα τα μάτια, γύρω-τριγύρω, δέν ήσαν καρφωμένα ἐπάνω του. "Εκρῦβε τὸν πόνου του μέσα στὰ κατάβηθα τοῦ στήθους του, και τὸ μέτωπό του ήταν σκυθρωπὸ και περήφανο. "Ὅσο μεγάλη κι' ἄν ήταν ή θλίψη του, ὤμως δέν ήθελε ὡστόσο να ταπεινωθῆ ἑμμέρος στὸ πλήθος, δείχνοντάς την τρυφερότητα πού αισθανόταν γιὰ την Παρισίνα. Ὅστε ένα βλέμμα δέν τοίλωσε να τῆς ρίξῃ, φέρνοντας στή μνήμη του τὸν ἔρωτά του, τὸ ἔγκλημά του, την τωρινή του κατάστασι, την ὀργή του πατέρα του, τὸ μίσος τῶν ἑναρέτων ἀνθρώπων, την τιμωρία και την τύχη τῆς Παρισίνας. Καί μιά φορά μονάχα ἄν ἔβλεπε τὸ κάτωχρο πρόσωπό της, ή καρδιά του θά ἑπαναστατοῦσε ἐναντίον του, και θά φανέρωνε τῆς τόφεις πού αισθανόταν, γιὰ τῆ συμφορὰ πού τῆς ἐπροέβλεψε...

—Εἰς θάνατον οἱ ἔνοχοι !
 "Ἐτσι δίκασε και κατεδίκασε ὁ μαρκήσιος Νικολάος Ἄζος. Τοῦ κάκου ὁ συνετός Οὐγκόκιαν. Κοντράριος και ὁ γηραιός και ἀξιότιμος Ἄλθέρτος Δαλασάε τὸν ἰκέτευσαν, πεμνοί στα γόνατα, να λυπηθῆ τοὺς ἔνοχους. Τοῦ κάκου, δάκρυα πύρινα ἔτρεξαν στὰ μάτια τους. Ἡ ὀργή του ἔκανε τὸν μαρκήσιο ἄκαμπτο...

Ἡ Ὀδγος τελείωσε, μέσα στὸ σκοτεινὸ κελλί του τῆς προσεχῆς του κι' ἐξομολογήθηκε τῆς ἀμαρτίας του. Τοῦ ἔβγαλαν τότε τὸν μανδύα, τοῦ ἔκοψαν τὰ μαλλιά, τοῦ πήραν και τὸ κεντημένο ἐπίμιο πού τοῦ εἶχε χαρίσει ή Παρισίνα και θέλησαν να τοῦ δέσουν και τὰ μάτια με ἕνα μαντήλι. Μά ὁ Ὀδγος δέν τῆ δέχτηκε αὐτή την τελευταία προσβολή. Καί φώναξε στὸ δῆμο :

—Στάσου ! Τὸ αίμα μου και ή ζωή μου εἶνε δικὰ σου ! Μοῦ ἔδωσες τὰ χέρια, μά θέλω τουλάχιστον να πεθάνω με ἑλευθερά τα μάτια !..

Αὐτὰ εἶπε κι' ἔσκυψε κάτω ἀπὸ τὸν πέλεκου τὸ δῆμιου.

—Χτύπα τώρα !

Και ὁ δῆμιος χτύπησε. Τὸ κεφαλί του νέου χωρίστηκε ἀπ' τὸ σῶμα του και κυλίστηκε χάμα. Τὰ μάτια του και τὰ χεῖλη του σάλειψαν γιὰ μιά στιγμῆ, σπασμωδικὰ, κι' ἔπειτα, ἔκλεισαν γιὰ πάντα...

"Ἦρθε τότε και ή σειρά τῆς Παρισίνας. Καθὼς την ὠδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, φανταζόταν πὼς θά την ἔβριχναν μέσα σὸ κανένα λακκο. Καί, ἐνὸς ἐξάδου, ρωτοῦσε κάθε τόσο ἄν ἔφτασαν στὸ ὠρισμένο μέρος. Καί ὅταν τῆς εἶπαν ὅτι εἶχε καταδικασθῆ ἀποκαταλιθῆ με τὸ τοσεκούρι, ρώτησε τί εἶχε ἀπογοιῆ ὁ Ὀδγος .ης ἀποκρίθηκα πὼς εἶχε πεθάνει πειά. Καί τότε ή Παρισίνα ἀναστέναζε βαθεῖα και εἶπε :

—Τώρα λοιπόν, δέν την θέλω πειά τῆ ζωή !

"Ὅταν οἱ συνοδοὶ τῆς ἐσταμάτησαν, ἔβγαλε μόνη της ὄλα τὰ κοσμήματα πού φοροῦσε, τόλιξε με ἕνα σάλι τὸ κεφαλί της και ἔσκυψε. Ὁ δῆμιος χτύπησε. Καί τὸ ὠραῖο κεφαλί τῆς Παρισίνας χωρίστηκε ἀπὸ τὸ σῶμα της...

Με τὸν ἴδιο τρόπο θανατώθηκαν και ὁ ἀκόλουθός της Ἄλδοφρανδίνος και ή δυὸ θεραπαινίδες της. Ὁ μαρκήσιος ἔμειεν ἄγρυπτος ὄλη εκείνη τῆ φριχτὴ νύχτα. Ἐστέναζε και θρηνοῦσε, και δάγκανε τὸ χρυσὸ του ραβδί. Την ἐπομένη, ἀνήγγειλε σὲ ὄλες τῆς Αὐλῆς τῆς Ἰταλίας τὸ τρομερὸ δυστύχημά του. Συγχρόνως ὤμως ἔβγαλε και μιά διαταγή στήν ἐπικράτεια του : Νὰ ἀποκεραλιζῶνται ὄλες ή γυναίκες, πού θά ἀπιστοῦσαν στούς συζύγους τους, ὅπως ή Παρισίνα του. Καί λέγουν ὅτι πολλῆς γυναίκες θανατώθηκαν ἔτσι στήν ἐπικράτεια τοῦ μαρκησίου Νικολάου Ἄζου...

ΜΙΑ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΝΕΕΣ

ΕΙΝΕ ΔΥΝΑΤΗ Η ΑΓΝΗ ΦΙΛΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

[Τι Παρεστὸν ή Γαλλίδες μυθιστοριογράφει Μακρσέλ Τιναιρ και Μυριαμ Χάρρυ]

Ἡ Παρισινή ἑβδομαδιαία «Ἐφημερὶς τῆς Γυναίκος», την ὁποία διευθύνει ή πασίγνωστος Γαλλὶς μυθιστοριογράφος κυρία Ραϊμόνδη Μακρσέλ, ἀπῆλθνε τελευταία σὲ μερικῆς σύγχρονης Γαλλικῆς διασημότητος τοῦ λογοτεχνικοῦ και καλλιτεχνικοῦ κόσμου τὸ ἔξῃς ἐρώτημα :

«Εἶνε δυνατόν να ὑπάρῃ ἀγνή φιλία μεταδῶ ἀνδρὸς και γυναίκος ;
 "Ἀπὸ τῆς ἀπάντησῆς πού ἔλαβε ὁ εἰδικὸς συντάκτης τῆς ἐφημερίδος, ὁ ὁποῖος ἔκανε αὐτή την καμπάνια, δημοσιεύουμε σήμερα την ἀπάντησι τῆς μεγάλῆς μυθιστοριογράφου Μακρσέλ Τιναιρ, τῆς ὁποίας πολλὰ βιβλία ἔχουν μεταφρασθῆ και Ἑλληνικά.

«Ποῖος θά ήταν πὸ ἀριόμοδος ἀπὸ την Μακρσέλ Τιναιρ—γράφει ὁ Παρισινὸς δημοσιογράφος—ἡ ἀπάντησι σ' ἕνα ἐρώτημα σχετικὸ με την ψυχολογία τοῦ ἐρωτικοῦ ἀισθήματος ; Ποῖος συγγραφεὺς μποροῦσε ν' ἀποδώσῃ με μεγαλειότητα πιστότητα και τοὺς πὸ ἑλαφροῦς παλμούς τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, ὅταν την ταράξῃ ή θύελλα τῆς ἀγάπης ;
 —Πιστεύω ὅτι εἶνε δυνατόν να ὑπάρῃ ἀγνή φιλία μεταδῶ ἀνδρὸς και γυναίκος ; μὰς ἀποκρίθηκε, χωρὶς τὸν παραμικρὸ διαταγῶ, ή Μακρσέλ Τιναιρ, μόλις τῆς ἀποτεινόμεναι τὸ ἐρώτημα πού μὰς ἀπασχολεῖ. Μὲ τῆ διαφορά ὅτι δέν πρέπει ν' ἀποδίδουμε ἐξαρητικὴ σημασία στὸ αἰσθμα ἀπὸ τό...
 —Ὡ...
 —Μάλιστα. Τὸ μόνον φυσιολογικὸ αἰσθμα μεταδῶ μὰς γυναίκος και ἐνὸς ἀνδρὸς εἶνε ὁ ἔρως. Ὅταν τὸ αἰσθμα αὐτὸ ἀπουσιάζει, σημαίνει ὅτι ή ὁ ἀνδρας ή ή γυναίκα ἔχουν δοσμένη ἄλλοι την καρδιά τους... Καί τότε, ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς διατρέχει τὸν κίνδυνον ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἄλλον, χωρὶς την ἔλπιδα ν' ἀνταγαθῆ... "Α, δέν ὑπάρχει, ἔξερτες, τρομεριώτερο μαρτύριο ἀπὸ τὸ ν' ἀγατῶς χωρὶς ν' ἀνταγοιζοιγνῶνται στὸ αἰσθμα σου ! Ἡ φιλία μεταδῶ δύο ἑτεροφύλων εἶνε, βέβαια, δυνατή, με την προϋπόθεσι ὡμὸς νὰ προηγηθῆ αὐτῆς ἕνα ἰσχυρὸ ἐρωτικὸ αἰσθμα. "Αν ὁ ἔρως εἶνε θύελλα, ἄν εἶνε τρικυμιανή θάλασσα, ή φιλία εἶνε ή γαλήνη, ή ἡρεμία. Καί ὅταν βλέπουμε ν' ἀναπτύσσεται μεταδῶ ἀνδρὸς και γυναίκος μιά θετική φιλία, χωρὶς νὰ προϋπαρῇ ἐρωτικὸ αἰσθμα, πρέπει να εἵμαστε βέβαιοι ὅτι ή ἀδολή αὐτῆ φιλία θά ἐξελιχθῆ μοιραία, μιά μέρα, σὲ φλογερὴ ἀγάπη. Φιλία χωρὶς ἀνομιβία συμπάθεια δέν μπορεῖ νὰ ἐνοηθῆ. Μά και ή συμπάθεια ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο στάδι τοῦ ἔρωτος ! Τὸ τρομερὸ ὡμὸς εἶνε ὅτι συχνὰ, πού συχνὰ, τὸσο οἱ ἀνδρες ὅσο και ή γυναίκες, δέν μποροῦν νὰ ψυχολογήσουν καλά τὰ αἰσθμὰτά τους και νοιῶνουν πὼς τὸ αἰσθμα, ή συμπάθεια, πού νοιῶνουν γιὰ ἕνα πρόσωπο, εἶνε φιλία, ἐνὸς στήν πραγματικότητα εἶνε ἔρως !
 —Μά, ὅπως μοῦ τὰ λέτε, κυρία, εἶνε σὴν νὰ ὑποστηρίξῃτε ὅτι δέν μπορεῖ ποτὲ νὰ ὑπάρῃ ἀγνή φιλία μεταδῶ ἀνδρὸς και γυναίκος !.. παρετήρησε ὁ Παρισινὸς δημοσιογράφος.

—Βγάλτε μόνος σας τὰ συμπέρασματα πού θέλετε ! εἶπε γελώντας ή διάσημη μυθιστοριογράφος. Ἐκείνου πού μπορῶ νὰ ἔξρω, εἶνε ὅτι ἕνας ἀνδρας και μιά γυναίκα ἐξαπτοῦν τῆς μελλοντικῆς σχέσῆς των ἀπὸ την πρώτη στιγμῆ πού θά γνωρισθῶν.

"Αν νοιῶνουν ἀπὸ την ἀρχή ἀνομιβία φιλία, τὸ αἰσθμα αὐτὸ δέν θ' ἀργήσῃ νὰ μεταβληθῆ σὲ πραγματικὸ ἔρωτα. Καί, τὸ ἀντίθετον : "Αν ἀγαπηθῶν, ὁ ἔρως πού δέν θ' ἀργήσῃ νὰ μεταβληθῆ σὲ φιλία... Πρὸ παντός νὰ ἔχετε ἄσ' ὄψει σας πὼς ὅταν ἀκοῦτε ἕνα νέο και μιά νέα να σῶς λένε ὅτι ἐκείνου πού τους συνδέει εἶνε ἀπλὸς μιά ἀγνή φιλία, πρέπει νὰ κάνετε τῆ σκέψῃ ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ δύο συμβαίνει : ή ὁ ἀνθρώπων αὐτοὶ ἔχουν δοσμένη ἄλλοι την καρδιά τους ή ἀγνοοῦν τὰ πραγματικὰ τους αἰσθμὰτα...

"Ἐπίσης ή γνωστοτάτη μυθιστοριογράφος Μυριαμ Χάρρυ, τῆς ὁποίας ἄπειρα διηγήματα ἔχουμε δημοσιεύσει μέχρι σήμερα, ἔδωσε τῆς ἀπάντησι :

—Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε λίγο δύσκολο νὰ ὑπάρῃ ἀγνή φιλία μεταδῶ ἀνδρὸς και γυναίκος—ἐπὸς ἄν ἕνα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα ἔχει κανένα σοβαρὸ φυσικὸ ἑλάττωμα... Στήν περιπτώσι αὐτῆν ὁ ἕνας μπορεῖ νὰ αισθανθῆ γιὰ τὸν ἄλλον βαθεῖα συμπάθεια, εὐκρινῆ ἀφροσισι, ἀγνή φιλία με δυὸ λόγια. "Ὅταν ὤμως και ὁ ἀνδρας και ή γυναίκα εἶνε νέοι και ὠραῖοι, πολλὸ φοβάραι μίπως ή ἀνομιβία φιλία πού αισθανῆνταν στήν ἀρχή, μεταστραφῆ πού γρήγορα σὲ παράφορο ἐρωτικὸ πάθος. Εἶνα ἐφοβάραι ; Δέν εἶνε ὡσὸ αὐτὸ... "Ἦθελα νὰ πῶ : ἐπιζῶ... Γιατί δέν φανταζομαι νὰ ὑπάρῃ στὸν κόσμο ὡραιότερο πᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃς ἕναν ἀνδρα και μιά γυναίκα να νοιῶνουν ταχτοῦχρους ὄλα τὰ αἰσθμὰτα πού ἐνοῦνται τῆς ψυχῆς δύο ἑτεροφύλων—ἀπὸ την ἀγνή φιλία ὡς τὸν φλογερὸ ἔρωτα... Καί ή ἐξέλιξις αὐτῆ τὸν αἰσθμὰτων ἀποτελεῖ, κατὰ την γνώμη μου, την ἀσφαλέστερη ἐγγύησι γιὰ τῆ μόνιμη εὐτυχία τοῦ ζεύγους !..

